

ΑΛΛΑΞΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ. ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

αCTIVATED

Τόμος 17 • Τεύχος 7

ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ!

Οι αναποδιές στη ζωή

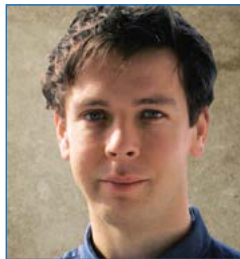
Από το απλοϊκό στο θεσπέσιο

Το αποτέλεσμα που μετράει

Αποτυπώματα που ακτινοβολούν

Ένα υπέροχο μέλλον

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ

Τον Θεό τον απασχολεί ένα πρόβλημα!

Πολλοί άνθρωποι λένε ότι πιστεύουν στον Θεό, όμως δεν γνωρίζουν πραγματικά Ποιός είναι.

Για πολλά παιδιά, ο Θεός είναι κατά κάποιον

τρόπο σαν μια διασταύρωση ανάμεσα σε έναν υπερήρωα και έναν καλοκάγαθο ηλικιωμένο μάγο με μακριά λευκή γενειάδα. Ο Σούπερμαν σε συνδυασμό με τον Ντάμπλντορ. Καθώς μεγαλώνουμε, ο Θεός φαίνεται να «μετατρέπεται» σε έναν αυστηρό διευθυντή σχολείου, που προσέχει με επιμέλεια πράγματα, όπως το πόσο αργά επιστρέφουμε στο σπίτι ή ποιά βιβλία διαβάζουμε. Όπως ο διευθυντής και ο επιμελητής στα απομνημονεύματα του Roald Dahl, ο Θεός αυτός είναι μοχθηρός και φαίνεται να του αρέσει πάρα πολύ να ξυλοφορτώνει.

Στη συνέχεια μαθαίνουμε περισσότερα για τον κόσμο και ερχόμαστε αντιμέτωποι με άλλες φιλοσοφίες και απόψεις και πολλοί από εμάς περνάμε από φάσεις όπου αποστρεφόμεστε εντελώς τον Θεό, νοιώθοντας πως δεν μπορούμε να τηρήσουμε τους κανόνες Του – ή προτιμάμε να μην το κάνουμε.

Η αλήθεια είναι, πως αν ο Θεός μας βαθμολογούσε και έκανε λογαριασμό από τα καλά και τα άσχημα σημεία μας, απλά δεν θα υπήρχε τρόπος να τα καταφέρουμε να βγούμε καλοί. Ευτυχώς όμως που δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο, επειδή ο Θεός μας είναι ένας Θεός γεμάτος στοργή, ένας Θεός άγιος, ένας υπέροχος Θεός που θέλει να βρίσκεται κοντά μας, δείχνοντάς μας τον τρόπο για να ζήσουμε αιώνια μαζί Του: «Όσοι, όμως, Τον δέχθηκαν, σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν παιδιά τού Θεού, σ' αυτούς που πιστεύουν στο όνομά Του».¹

Ο Θεός δεν απαιτεί τελειότητα. Ποτέ Του δεν σκέφτηκε ότι εμείς θα μπορούσαμε να γίνουμε τέλειοι – αν το έκανε, δεν θα ερχόταν στη γη να πεθάνει για μας. Όμως το έκανε και θέλει να δημιουργήσει μια σχέση με τον καθένα μας: «Εσάς, όμως, σας αποκάλεσα φίλους, επειδή όλα όσα άκουσα από τον Πατέρα Μου, σας τα φανέρωσα».²

Ας διαβάσουμε παρακάτω ώστε να Τον γνωρίσουμε καλύτερα!

Samuel Keating
Αρχισυντάκτης

Περιηγηθείτε στις ιστοσελίδες μας ή επικοινωνήστε με έναν από τους κάτωθι αντιπροσώπους μας για να απολαύσετε την εμπνευστική, ενθαρρυντική και πρακτική βοήθεια που προσφέρουν τα βιβλία μας και το οπτικοακουστικό μας υλικό.

<http://activated-europe.com>

Activated Hellas

Email: hellas@activated-europe.com

Activated Europe

Bramingham Pk. Business Ctr.

Enterprise Way

Luton, Beds. LU3 4BU, United Kingdom

+44 (0) 845 838 1384

Email: activatedEurope@activated.org

Activated Ministries

P.O. Box 462805

Escondido, CA 92046-2805, USA

Toll-free: 1-877-862-3228

Email: info@actmin.org

www.activatedonline.com

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Samuel Keating

ΣΧΕΔΙΟ Gentian Suçi

© 2016 Activated. All Rights Reserved

Τα εδάφια που χρησιμοποιούνται είναι προσαρμοσμένα κυρίως από την μετάφραση της Βίβλου στη δημοτική του Σπύρου Φίλου.

A-GR-MG-AM-186-X

1. Ιωάννη 1:12

2. Ιωάννη 15:5

Η ΚΡΥΨΩΝΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ KOOS STENGER

ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ, λίγα μόνο χρόνια μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η Ολλανδία πάλευε να σταθεί στα πόδια της, ενώ τα επακόλουθα του πολέμου και της κατοχής ήταν ακόμα ορατά. Μεγάλωσα ακούγοντας πολλές ιστορίες για αυτά που υπέφεραν πολλοί άνθρωποι και αυτό με γέμιζε με σεβασμό για τις θυσίες που είχαν γίνει, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που έπρεπε να μείνουν πιστοί στις πεποιθήσεις τους, ακόμα και αν αυτό τους δημιουργούσε προβλήματα.

Ένα τέτοιο πρόσωπο ήταν η Κόρι Τεν Μπουμ, η οποία κατέληξε να χάσει την περισσότερη οικογένειά της και να περάσει χρόνια σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Θα ήταν εύκολο να είχε πει ένα «όχι» στους Εβραίους πρόσφυγες που κτυπούσαν πανικόβλητοι στην πόρτα της οικογένειά της. Θα μπορούσαν να τους γυρίσουν την πλάτη και να προσποιηθούν πως δεν έβλεπαν την απεγνωσμένη τους ανάγκη για να σωθούν. Όμως αυτή η επιλογή δεν πέρασε ποτέ από το νου τους. Τα δέκα μέλη της οικογένειας Μπουμ ήταν πολύ αφοσιωμένοι στον Χριστό και γνώριζαν ότι ο εγωισμός και η αυτοσυντήρηση δεν ήταν ποτέ ο δρόμος Του.

Η αγάπη πάντα βλέπει τις ανάγκες των άλλων και δεν ενδιαφέρεται για το δικό της συμφέρον. Έτσι η Κόρι και η οικογένειά της επέλεξαν να αντισταθούν. Αγωνίστηκαν με τα όπλα της πίστης και όχι με κάποιο φυσικό τρόπο. Έφτιαξαν μια κρυψώνα στο σπίτι τους για

τους καταδιωγμένους και η ιστορία τους περιγράφεται στο πολύ γνωστό βιβλίο, *Η Κρυψώνα*.

Πάντα ήμουν περίεργος να δω πού έκρυβαν τους πρόσφυγες και τελικά μπόρεσα να επισκεφτώ το σπίτι όπου έγιναν όλα. Είναι σε ένα μέρος με το όνομα Χάρλεμ, όχι μακριά από το Άμστερνταμ, και τώρα έχει μετατραπεί σε ένα ανοικτό μουσείο για το κοινό. Όταν βρίσκεσαι εκεί μέσα νοιώθεις την πραγματικότητα των δεινών και του πολέμου. Τα δωμάτια είναι μικροσκοπικά, τα χολ και οι σκάλες στενές και η μυστική κρυψώνα όπου κρύβονταν έξι Εβραίοι όταν η Γκεστάπο έκανε επιδρομή είναι μόνο 76 πόντους σε πλάτος.¹

Παρ' όλη τη δυστυχία, η κατοικία στην οδό Μπάρτελτζορις έχει γίνει ένα μνημείο πίστης και νίκης. Στο τέλος, τα περισσότερα άτομα από τη δεκαμελή οικογένεια Μπουμ έχασαν τη ζωή τους στη διάρκεια του πολέμου, όμως δεν είναι δύσκολο να φανταστείς το χαρούμενο καλωσόρισμα από τον Ιησού, την ημέρα που εισήλθαν τελικά στη δική τους Επουράνια Κρυψώνα.

Ίσως εμείς να μην χρειαστεί να κάνουμε τέτοιες θυσίες, όμως οι Χριστιανοί έχουν κληθεί για να φωτίζουν το σκοτάδι στον κόσμο γύρω τους και οι ζωές εκείνων που έχουν αναχωρήσει πριν από μας φαυερώνει τη σπουδαιότητα του να δυναμώνουμε τις πεποιθήσεις μας και τη σχέση μας με τον Θεό ώστε να είμαστε το φως του κόσμου στις μέρες μας. Ό,τι κάνουμε γι' Αυτόν, αξίζει τον κόπο, επειδή Αυτός είναι και η δική μας κρυψώνα.

1. Μπορείτε να δείτε περισσότερα όσον αφορά το μουσείο της οικογένειας Μπουμ εδώ: <http://tenboom.com/en/>

Αποτυπώματα που ακτινοβολούν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑ FONTAINE,
ΔΙΑΣΚΕΤΑΣΜΕΝΟ

«**ΑΥΤΟΣ (Ο ΙΗΣΟΥΣ)**, είναι η ακτινοβολία της δόξας [του Θεού] και αποτύπωμα της υπόστασής Του και φέρει τα πάντα με το λόγο της δύναμής Του».¹

Ο Ιησούς περιέγραψε τον Εαυτό Του σαν «το φως του κόσμου»,² όμως αναλογίστηκε ποτέ τι να σημαίνει αυτό; Ο Ιησούς είναι η απαστράπτουσα λαμπρότητα του

Πατέρα που φωτίζει τις ζωές μας, εκδηλώνοντας την αγάπη και τη φύση του Θεού, ρίχνοντας φως στον δρόμο μας προς τον Πατέρα ώστε να μπορούμε εμείς να βιώσουμε και τελικά να κατανοήσουμε ποιός είναι ο Θεός.

Στο πρώτο κεφάλαιο του Ιωάννη λέει πως «Μέσα σ' Αυτόν (στον Ιησού) ήταν η ζωή, και η ζωή ήταν το φως των ανθρώπων».³ Δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς το φυσικό φως που συντηρεί τα σώματά μας και τον φυσικό κόσμο γύρω μας. Με τον ίδιο τρόπο, χωρίς το πνευματικό φως του Θεού που είναι η πηγή κάθε ζωής, θα ήμασταν χαμένοι πνευματικά και

«σε σκιά θανάτου». Η Βίβλος αναφερόμενη στον Ιησού, λέει «Ο λαός, που βρισκόταν σε σκοτάδι είδε μεγάλο φως, και εκείνοι που κάθονταν σε τόπο και σκιά θανάτου, φως ανέτειλε σ' αυτούς».⁴

Όταν ο Ιησούς ήλθε στη γη, μας εισήγαγε στην πνευματική ζωή του Θεού, η οποία ελευθερώνει εκείνους που την δέχονται, απαλλάσσοντάς τους από τον θάνατο.⁵ Και αυτή είναι η ουσία της σωτηρίας: Ο Θεός μας έστειλε το φως Του, που είναι η πηγή της αιώνιας ζωής και όταν δεχόμαστε τον Ιησού στη ζωή μας, αρχίζουμε να γεμίζουμε με τη λάμψη και τη ζωή του Θεού.

1. Εβραίους 1:3

2. Ιωάννη 8:12

3. εδάφιο 4

4. Ματθαίου 4:16

5. βλ. Εφεσσίους 2:4-5

6. βλ. Εφεσσίους 3:20

7. βλ. Εβραίους 12:2

8. βλ. Λουκά 19:10

9. βλ. Ιωάννη Α' 3:16

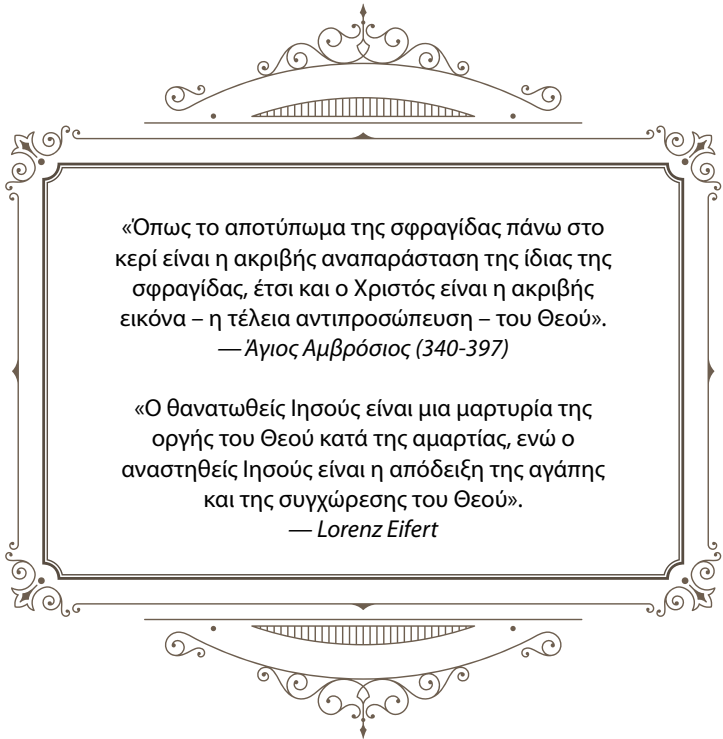
Φυσικά ο Ιησούς είναι κάτι περισσότερο από το φως, όσο ακατανόητα εκπληκτικό και αν είναι αυτό. Αυτός είναι επίσης και το αποτύπωμα της φύσης του Θεού.

Ένα αποτύπωμα είναι μια ένδειξη που ταυτίζεται με τον κατασκευαστή και το αποτύπωμα του Θεού στον Ιησού είναι η ίδια η φύση του Θεού. Ο Ιησούς φανέρωσε τον Θεό και τη φύση του Πατέρα μέσα από όλα όσα είπε και έκανε. Παρουσίασε τον Θεό με έναν τρόπο που εμείς, οι άνθρωποι, μπορούσαμε να κατανοήσουμε. Καθώς κοιτάμε στον Ιησού και τη ζωή Του, είναι σαν να βλέπουμε την ίδια τη φύση του Θεού, την αγάπη του Θεού, τις προσδοκίες του Θεού για μας και την ευσπλαχνία, τη συγχώρεση και τη συμπόνια του Θεού μας, ο Οποίος μας έχει δώσει τόσα πολλά, περισσότερα από ό,τι μπορούσαμε να ζητήσουμε ή να φανταστούμε.⁶

Βλέπουμε έναν Θεό ο οποίος δεν διστάζει να κάνει μια τόσο σημαντική θυσία, λόγω των αποτελεσμάτων που θα επιφέρει,⁷ έναν Θεό που νοιάζεται αρκετά ώστε να αναζητήσει τον απελπισμένο και με υπομονή να τον φέρει μέσα στην αγκαλιά Του.⁸

Βλέπουμε τη φύση του Θεού μέσα στο κάθε θαύμα, σε κάθε λέξη συγχώρεσης και ελπίδας που είπε ο Ιησούς καθώς και στην αγάπη Του η οποία διακρίνει το καλό και τις δυνατότητες, ακόμα και όταν εμείς έχουμε τα χάλια μας. Βλέπουμε μια στοργική πραότητα καθώς επίσης και μια αγανάκτηση ενάντια στο κακό. Περισσότερο απ' όλα, βλέπουμε τον τρόπο που το αποτύπωμα του Θεού σε μας μπορεί να κάνει το φως Του να λάμπει μέσα και από τις δικές μας ζωές επίσης και να δια φωτίσει τους άλλους.⁹

Η ακτινοβολία του Θεού, ο Ιησούς, ήλθε σε αυτό τον κόσμο με μια τόσο μικρή μορφή: Σαν βρέφος σε έναν στάβλο. Τόσοι λίγοι το

παρατήρησαν. Κι όμως Αυτός αποδείχθηκε το πιο σημαντικό πράγμα που συνέβη ποτέ, προσφέροντας σωτηρία σε όσους θα τον δέχονταν. Καθώς ερχόμαστε κοντύτερα στον Ιησού, μπορούμε να ακτινοβολούμε όλο και περισσότερο το Πνεύμα του Θεού τόσο σε αυτή τη ζωή αλλά και σε όλο το σύμπαν και την αιωνιότητα με το πέρασμα του χρόνου.

Όταν βλέπουμε τους εαυτούς μας, πιθανόν να μη βλέπουμε τη λαμπρότητα του αποτυπώματος του Θεού. Πέστε μου όμως πόσοι θα είχαν φανταστεί τι μπορούσε να προέλθει από μια γυναίκα που υπέφερε και τον καημένο το σύζυγό της για τους οποίους όλα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο; Έχοντας αφήσει το σπίτι τους, χωρίς να γνωρίζουν που θα γεννούσε το μωρό. Έχοντας να γεννήσει ανάμεσα σε ζώα, τοποθετώντας το νεογέννητο γιό της σε μια ταΐστρα. Ποιός θα μπορούσε να είχε φανταστεί πως ένα τόσο προβληματικό και φαινομενικά «μη ευλογημένο»

ξεκίνημα για αυτή τη ζωούλα θα μπορούσε να προαναγγείλει το λαμπρό αποτύπωμα της ζωής, της δόξας και της κυριαρχίας του Θεού για να το δούνε όλοι.

Έτσι λοιπόν αν υιούθεις πως όλα έχουν πάει στραβά στη ζωή σου και τα πράγματα δείχνουν χάλια προς το παρόν, εσύ μπορείς να συνεχίσεις να χαίρεσαι. Αν έχεις τον Ιησού στη ζωή σου, ακόμα και το λίγο σου έχει τη δυνατότητα να κάνει ένδοξα πράγματα.

Αυτός είναι ένας λόγος να σε κάνει να χαμογελάς σήμερα, να χαμογελάς, επειδή μέσα από την ακτινοβολία της φύσης του Θεού η οποία ενσαρκώθηκε για σένα, το μέλλον σου δεν θα μπορούσε να είναι πιο υπέροχο.

Η MARIA FONTAINE ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ, PETER AMSTERDAM ΕΙΝΑΙ ΔΙΕΘΥΝΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΜΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΠΙΣΤΗΣ. ■

ΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ
JESSIE RICHARDS

ΓΙΑ ΟΣΟ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΘΥΜΗΘΩ, πάντα ένιωθα πως χρειαζόμουν έναν σκοπό, μία «αποστολή», ένα σχέδιο στη ζωή μου. Αποτελούν τόσο μέρος της προσωπικότητάς μου όσο και το πώς είχα μεγαλώσει μαθαίνοντας να κατανοώ ότι ο Θεός φέρνει αποτέλεσμα – ότι Αυτός είχε ένα κάλεσμα, ένα «διαίτητο μέρος στη Βασιλεία Του» για τον καθένα μας. Αυτό συνεχίζω να το πιστεύω ... όμως με ένα διαφορετικό τρόπο.

Πριν αρκετά χρόνια, έγινε ξεκάθαρο στον νου μου πως αυτό που εγώ είχα υποθέσει ότι ήταν το κάλεσμά μου, το δικό μου «διαίτητο μέρος», στην ουσία δεν ήταν. Ή καλύτερα θα έλεγα, είχε πάψει να είναι. Φυσικό ήταν να κυριεντώ από μια εμμονή στο να βρω έναν καινούργιο σκοπό. Ερεύνησα βαθειά μέσα μου. Διαλογίστηκα. Προσευχήθηκα. Ζήτησα να πάρω συμβουλές και καθοδήγηση. Δεν μπορούσα να καθορίσω «το σωστό σχέδιο», όμως συνέχισα, μετακόμισα κάπου αλλού και άρχισα μια νέα δουλειά. Ήλπιζα πως με το να δράσω, με το να κάνω κάτι, ακόμα και αν δεν ήταν το πιο πετυχημένο, θα έφθανα κοντύτερα στο να βρω τον καινούργιο μου σκοπό.

Από τότε πέρασαν δύο χρόνια και συνεχίζω να μην είμαι κοντύτερα στον «νέο μου σκοπό». Ήμουν

αποθαρρυσμένη και το χειρότερο ήταν ότι ένιωθα ενοχές. Ένιωθα ότι υπήρχε κάτι που «υποτίθετο» ότι έπρεπε να κάνω και αυτό μου διέφευγε.

Όταν συναντάς κάποιον για πρώτη φορά, μία από τις ερωτήσεις που σίγουρα ακολουθεί μέσα σε λίγα λεπτά είναι, «Με τι ασχολείσαι;» Και για μένα είναι δύσκολο να απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση. Όντως, κάθε μέρα, πάω σε μια δουλειά που έχω, που είναι κάτι με το οποίο ασχολούμαι. Όμως άραγε αυτός ο ρόλος μου σε μία μη-κερδοσκοπική ομάδα, τον οποίο απολαμβάνω και με κάνει να νοιώθω όμορφα, συνοψίζει πράγματι το «με τι ασχολούμαι» με την έννοια του ποιο είναι το νόημα της ζωής μου; Καθορίζει το ποιά είμαι εγώ; Στην πραγματικότητα δεν το κάνει.

Για μένα έχει σημασία το να επιτελώ μια εργασία για την οποία να νοιώθω καλά και συγχρόνως να την απολαμβάνω, και νομίζω ότι η προσωπική μου καριέρα πάντα θα είναι ένα μεγάλο κομμάτι του εαυτού μου και συγχρόνως θα παίζει έναν ρόλο στο πώς πραγματοποιώ τις επιδιώξεις μου στη ζωή. Όμως πιστεύω πως το νόημα της ζωής κάποιου, όπως και η ίδια η ζωή, δεν είναι χαραγμένο κάπου ανεξίτηλα, χωρίς ανάγκη για αναθεώρηση. Και

«Μη ρωτάς να μάθεις τι χρειάζεται ο κόσμος.
Ρώτησε να μάθεις τι είναι αυτό που σου δίνει
ζωντάνια και ακολούθησε το, επειδή αυτό που
χρειάζεται ο κόσμος είναι άτομα με ζωντάνια».
— Howard Thurman (1899–1981)

μάλλον δεν είναι απλά ένα μόνο πράγμα, ή ακόμα και ένα πράγμα την κάθε φορά.

Όσον αφορά εμένα, προς το παρόν οι στόχοι μου περιλαμβάνουν το να κάνω αυτό που μπορώ για να κάνω τις ζωές των γύρω μου λίγο καλύτερες. Επίσης ανακαλύπτω τη σημασία του να μαθαίνω να αγαπώ και να φροντίζω τον εαυτό μου. Ξόδεψα πολλά χρόνια με μοναδικό σκοπό να εκπληρώνω πράγματα – για χάρη των άλλων, είπα στον εαυτό μου – που είχα πάψει να θυμάμαι πως και εγώ είχα κάποια αξία, πως ο Θεός ήθελε να είμαι κι εγώ χαρούμενη και να νοιώθω εκπλήρωση επίσης. Ανακάλυψα ένα χαρούμενο συναίσθημα σκοπού μέσα από το να μαθαίνω καινούργια πράγματα, να ταξιδεύω σε νέα μέρη, να βιώνω νέες εμπειρίες, καθώς επίσης και να ασχολούμαι με φιλολογία, τέχνη και μουσική – απολαμβάνοντας την εμπειρία του να είμαι ζωντανή και συνδεδεμένη με άλλους όμορφους ανθρώπους σε αυτό τον εκπληκτικό κόσμο.

Επίσης ξεπέρασα την κοντόφθαλμη νοοτροπία ότι για να ανακαλύψω νόημα στη ζωή, θα πρέπει να έχω κάποιο μεγαλειώδες, ένδοξο και φλογερό πάθος – ότι θα πρέπει να είμαι κάποιου είδους «σωτήρας». Σταμάτησα να πιέζω και να τυραννάω τον εαυτό μου με μια υποσυνείδητη αίσθηση αποτυχίας ότι δεν έκανα κάτι που θεωρούσα αρκετά σημαντικό ή αρκετά καλό. Και αυτό σου δίνει φτερά.

Κάπου-κάπου, συνεχίζω να νοιώθω μια χροιά ενοχής γύρω από τις παρυφές της συνείδησής μου. Νοιώθω εκείνο το ενοχλητικό συναίσθημα πως ο καινούργιος

μου εαυτός δεν είναι αρκετά φιλόδοξος, πως η ζωή μου δεν έχει κάποιο σκοπό σαν οδηγό της όπως θα μπορούσε. Όμως, ποιός μπορεί να πει πως το νόημα της ζωής κάποιου είναι πιο πολύτιμο από κάποιου άλλου; Δεν παίζει ο καθένας τον ρόλο του στη δημιουργία αυτού του οικοδομήματος που λέγεται ανθρωπότητα;

Θα κλείσω με κάτι που μου έδωσε ο Ιησούς σε απάντηση στην προσευχή μου ενώ περνούσα δύσκολες στιγμές πριν κάποια χρόνια. Το έχω διαβάσει ξανά και ξανά και πάντα με ενθαρρύνει πάρα πολύ:

Ο «σκοπός στη ζωή» σου δεν είναι πάντα κάτι εμφανές, ξεκάθαρο και εντελώς κατανοητό την κάθε φορά. Μερικές φορές φαίνεται να μην έχεις κανέναν ιδιαίτερο σκοπό. Φαίνεται σαν να ζεις την κάθε σου μέρα, δουλεύοντας, ζώντας, συνεχίζοντας. Δεν δείχνει σαν κάτι το «διαίτερο» ή γεμάτο με σκοπό. Όμως είναι! Η κάθε μέρα της ζωής σου είναι σημαντική. Η κάθε μέρα είναι μια ευκαιρία, μια ανοικτή πόρτα. Η κάθε μέρα μπορεί να έχει τη δική της σημασία. Για Εμένα, όλα έχουν αξία. Για Εμένα όλα μετράνε. Για Εμένα όλα είναι πολύτιμα.

Η JESSIE RICHARDS ΒΟΗΘΗΣΕ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ *ACTIVATED* ΑΠΟ ΤΟ 2001 ΩΣ ΤΟ 2012 ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΓΡΑΨΕΙ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΑΡΘΡΑ ΣΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΣΤΟ *ACTIVATED*. ΕΧΕΙ ΕΠΙΣΗΣ ΣΥΓΓΡΑΨΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙ ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΛΛΕΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΤΟΠΟΥΣ. ■

Αιφνιδιασμοί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΑ ΗΟDΛΕR

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΙΣ ΦΟΡΕΣ ΠΟΥ Η ΖΩΗ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΚΥΛΛΑΕΙ ΗΡΕΜΑ και όλα δείχνουν ξεκάθαρα για το πού πάνε τα πράγματα, κάνεις πρόοδο ... και τότε, εντελώς ξαφνικά, όλα αλλάζουν και εσύ αιφνιδιάζεσαι! Συμβαίνει το εντελώς αναπάντεχο. Κάτι που σε εξαναγκάζει να αλλάξεις και σε ωθεί προς μια διαφορετική κατεύθυνση και το όλο σκηνικό αλλάζει παντελώς.

Αυτές οι στιγμές «αιφνιδιασμού» με τρομάζουν κάπως. Όταν δεν ελέγχω μια κατάσταση νοιώθω σαν να βρίσκομαι σε κατακόρυφη πτώση. Δεν μου αρέσει καθόλου! Και είναι αυτές τις στιγμές όταν και τα πιο καλομελετημένα μου σχέδια καταρρέουν γύρω μου λες και είναι άχρηστα ερείπια που μέσα στο νου μου ακούγεται μια φωνή που λέει, «Ο άνθρωπος σχεδιάζει, όμως είναι ο Θεός που διατάζει».

Έχω την επιλογή είτε «να ακολουθήσω τη ροή» ή να προσπαθήσω να πιέσω και να οδηγήσω τα πράγματα πίσω στα αγαπημένα μου σχέδια. Αν και στην πραγματικότητα αυτό δεν θα το έλεγα και τόσο θέμα επιλογής αλλά περισσότερο κάποιο είδος νοοτροπίας. Τις μισές φορές, το αποτέλεσμα είναι προφανές και το να συνεχίζω να πιέζω με τα δικά μου σχέδια, απλά παρατείνει το αναπόφευκτο. Παρ' όλα αυτά, το να ενδίδεις δεν είναι εύκολο.

Είναι όπως ένας καλός χορός σάλσα. Όταν δύο άτομα χορεύουν μαζί για πολύ καιρό, μαθαίνουν να «διαβάζουν» ο ένας τον άλλον και μπορούν να χορέψουν τέλεια, αυτοσχεδιάζοντας και με τέλειο συγχρονισμό. Συνήθως στον χορό σάλσα, ο άντρας έχει τον κύριο λόγο και η γυναίκα συντονίζεται στις παραμικρές του κινήσεις και οδηγίες, παραδίδομενη στις δικές του κινήσεις. Όταν το ζευγάρι είναι συγχρονισμένο, οι κινήσεις τους γίνονται μια επέκταση του καθενός τους και αυτό είναι κάτι το εκπληκτικό! Όμως όταν το ζευγάρι δεν έχει συγχρονισμό, το θέαμα δεν είναι και τόσο όμορφο. Πατάνε ο ένας τα πόδια του άλλου, μερικές φορές πέφτουν, και στην καλύτερη περίπτωση, τους λείπει η χάρη που υποτίθεται ότι προσφέρει ο χορός αυτός.

Μερικές φορές αντιλαμβάνομαι τη ζωή μου σαν έναν χορό. Όταν αυτοί

οι «αιφνιδιασμοί» μπαίνουν στο παιχνίδι, μπορώ σχεδόν να ακούω τον Ιησού να μου λέει, *Έλα. Χορεύουμε μαζί για τόσο πολύ καιρό, ξέρεις πώς να ακολουθείς. Άσε Εμένα να οδηγήσω και θα κάνω αυτόν τον χορό υπέροχο.*

Ξέρω μέσα στην καρδιά μου πως αν Τον αφήσω να πάρει τον έλεγχο, ούτε θα γλιστρήσω, ούτε θα πέσω. Όμως το να παραδοθώ στη δική Του καθοδήγηση μπορεί να είναι δύσκολο. Συνήθως η αιτία είναι επειδή εγώ ή ίδια έχω εργαστεί σκληρά κάνοντας εξάσκηση στην προηγούμενη ρουτίνα μου και μαθαίνοντας το κάθε βήμα και δεν θέλω να αλλάξω. Μερικές φορές προσπαθώ να καθοδηγήσω *εγώ*. Και όπως καταλαβαίνετε, τα αποτελέσματα είναι κάπως ... αξιολύπητα.

Το να ενδίδω δεν είναι η πρώτη μου συνηθισμένη αντίδραση. Είναι στην ανθρώπινη φύση μας

να προσκολλόμαστε σε μια ορισμένη έκβαση. Μας αρέσει να νομίζουμε πως εμείς έχουμε το πάνω χέρι. Εργαζόμαστε σκληρά στα σχέδια μας και μας είναι δύσκολο να αναλογιστούμε πως όλα μπορούν να χαθούν από ένα γεγονός το οποίο θα ακυρώσει τα σχέδια μας.

Να όμως και κάτι αστείο: Όσον αφορά τον χορό, όλη η ρουτίνα, όλες οι προσεκτικά χορογραφημένες φιγούρες που κάνεις πρόβα ξανά και ξανά, είναι αυτές που επιτρέπουν σε ένα ζευγάρι να εγκαταλείψει τον *προσχεδιασμένο* χορό και αυθόρμητα να δημιουργήσει κάτι εντελώς καινούργιο. Στη ζωή, όλα τα σχέδια, η εκπαίδευση και το να ακολουθούμε αυτό που πιστεύουμε ότι μας δείχνει ο Θεός να κάνουμε, είναι αυτό που μας προετοιμάζει να αποδεχτούμε τον κάθε αιφνιδιασμό, ό,τι και να συμβεί.

Μια μικρή παρατήρηση όσον αφορά αυτούς τους «αιφνιδιασμούς».

Πολλοί από αυτούς που βίωσα, φάνηκαν κάπως «άσχημοι» στην αρχή. Βίωσα εμπειρίες όπως το να μου αρνηθούν βίζα για μια χώρα όπου είχα βρει μια καλή και σίγουρη εργασία. Αιφνιδιαστικά από συνεργάτες-κλειδιά που μετακόμισαν τη στιγμή που εγώ νόμιζα ότι τα εγχειρήματά μας ήταν έτοιμα να απογειωθούν. Αιφνιδιαστικά από αρρώστιες, ατυχήματα, εργασίες που δεν πραγματοποιήθηκαν, απώλεια από πελάτες και όταν ένας άσχημος καιρός χαλούσε τα πιο τέλεια προετοιμασμένα σχέδια. Όλα αυτά έχουν φέρει τη ζωή μου σε απρόσμενες κατευθύνσεις. Όμως κανένα από αυτά δεν κατέστρεψε τη ζωή μου. Σε πολλές περιπτώσεις, το μονοπάτι όπου με έφεραν αποδείχθηκε να είναι πολύ καλύτερο από ό,τι είχα σχεδιάσει ή είχα προβλέψει εγώ η ίδια.

Μερικοί από τους πιο εκπληκτικούς ανθρώπους που ξέρω,

αναγνωρίζουν πως αυτές οι προβληματικές παρεμβολές είναι μια πρόσκληση για έναν ξεχωριστό χορό. Εμπιστεύονται με τόση βεβαιότητα, που μπορούν να ξεπεράσουν το πρόβλημα και να ακολουθήσουν τη μουσική. Αυτό με εντυπωσιάζει τόσο πολύ και τους βλέπω με τον ίδιο θαυμασμό όπως όταν παρακολουθώ ένα καλά συγχρονισμένο χορευτικό ζευγάρι. Μένω έκπληκτη από το πώς οι γοργές στροφές, οι βουτιές και τα λυγίσματα του χορού στην προσωπική τους ζωή φαίνεται να συμβαίνουν με τόση χάρη και χωρίς προσπάθεια. Η ομορφιά της γαλήνης που έχουν πάνω τους σίγουρα επιβεβαιώνει το ότι η δική τους αντιμετώπιση σε κάποιο «αιφνιδιασμό» έχει καλύτερα αποτελέσματα από τη δική μου.

Τα καλά νέα είναι πως μπορώ να είμαι σίγουρη ότι θα υπάρξουν περισσότεροι αιφνιδιασμοί και θα έχω την ευκαιρία να εξασκηθώ περισσότερο στο να ενδίδω αντί να αντιστέκομαι. Καθώς γράφω αυτό το άρθρο, γνωρίζω ότι στο μέλλον, θα υπάρξουν απρόσμενα συμβάντα και γεγονότα τα οποία εγώ δεν θα μπορώ να έχω προβλέψει. Η προσευχή μου είναι ότι θα χορέψω ακολουθώντας τη μουσική και δεν θα αντισταθώ ούτε θα αντιπαλεύω – τουλάχιστον όχι τόσο ώστε να χαλάσω τον χορό.

Ο Ιησούς θέλει να κάνει τη ζωή σου εξαιρετική και θα χρησιμοποιήσει την κάθε στροφή, αλλαγή, πτώση και ανύψωση για να δημιουργήσει τον πιο όμορφο χορό, αν εσύ κάνεις το δικό σου μέρος.

Η ΜΑΡΑ HODLER ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΦΡΙΚΗ. ΣΗΜΕΡΑ ΖΕΙ ΣΤΟ ΤΕΞΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ. ■

ΑΠΟ ΤΗΝ ELSA SICHROVSKY

ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΛΟΙΚΟ ΣΤΟ ΘΕΣΠΕΣΙΟ

ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΜΟΥ ΝΟΥΒΕΛΕΣ είναι *Το Άλογο και το Αγόρι Του*, του C. S. Lewis's, ένα από τα επτά βιβλία στη σειρά *Το Χρονικό της Νάρνια*. Η ηρωίδα, η Άραβις, είναι μια πριγκίπισσα που προσπαθεί να ξεφύγει από έναν προσχεδιασμένο γάμο με ένα υψηλόβαθμο, αλλά αποκρουστικό άτομο. Μαζί στη διαφυγή της υπάρχουν μερικοί νέοι φίλοι, οι οποίοι, αν και δεν συσχετίζονται, συναντώνται μαζί της και αποφασίζουν να ταξιδέψουν παρέα για περισσότερη ασφάλεια. Ο προορισμός τους είναι η μυστηριώδης γη της Νάρνια.

Στα μισά του ταξιδιού τους, η Άραβις συναντά τυχαία μια από τις πλούσιες φίλες της. Από τα λάθη που γίνονται και από τις δύο κοπέλες, οδηγούν την Άραβις να χωριστεί από τους συνταξιδιώτες της, όμως μετά από πολλά εμπόδια και καθυστερήσεις, φτάνουν σε μια μυστική πύλη πίσω από το ερειπωμένο παλιό παλάτι του βασιλιά. Όμως, ακριβώς όταν τα πράγματα φαίνεται να πηγαιίνουν προς το καλύτερο, εμφανίζεται ξαφνικά στο ερειπωμένο παλάτι ο πατέρας της Άραβις, ο βασιλιάς, και οι συνοδοί του. Οι δύο κοπέλες κρύβονται σε ένα διπλανό δωμάτιο πίσω από έναν καναπέ. Τρομαγμένες βλέπουν μετά από λίγο τον αρραβωνιαστικό της Άραβις μαζί με τον βασιλιά να μπαίνουν στο δωμάτιο για ένα πολύ σημαντικό και μυστικό συμβούλιο, αναγκάζοντας τις κοπέλες να παραμείνουν

ακίνητες και σιωπηλές μέχρι να τελειώσει το συμβούλιο.

Όμως εκεί μέσα, τρομοκρατημένη πίσω από τον καναπέ και σε μικρή μόνο απόσταση από τον άνθρωπο που προσπαθεί να διαφύγει, η Άραβις μαθαίνει το πιο σπουδαίο μυστικό που άκουσε ποτέ: Ο εστεμμένος πρίγκιπας προετοιμάζει μια αιφνιδιαστική εισβολή σε λίγες μόνο ώρες, ενάντια στη Νάρνια και το γειτονικό βασίλειο της Άρτσελαντ.

Μετά την περάτωση του συμβουλίου, η φίλη της Άραβις τη βοηθάει να φύγει από την πόλη και να ανταμώσει ξανά με τους συνταξιδιώτες φίλους της. Η Άραβις τους ενημερώνει γι' αυτό που άκουσε και μόλις και μετά βίας προλαβαίνει να προειδοποιήσει τον βασιλιά της Άρτσελαντ. Σαν αποτέλεσμα, ο στρατός της Άρτσελαντ νικάει τον πρίγκιπα και διασώζει την Άρτσελαντ και τη Νάρνια. Και τα δύο βασίλεια θα μπορούσαν να είχαν ηττηθεί αν η Άραβις και η φίλη της δεν είχαν κάνει τα λάθη που είχαν κάνει. Αν όλα είχαν πάει όπως είχαν σχεδιαστεί, η Άραβις θα είχε διαφύγει πριν ο βασιλιάς έμπαινε στο παλάτι για αυτή τη μυστική συνάντηση. Τι θα συνέβαινε όμως στη Νάρνια και την Άρτσελαντ, όπου η Άραβις και φίλοι της θα εγκαθίσταντο μετά τον πόλεμο;

Αν και ο αρχικός σκοπός της Άραβις – το να αποφύγει έναν απεχθή γάμο – ήταν σημαντικός, θα έλεγε κανείς πως

«Επειδή, οι βουλές Μου δεν είναι βουλές σας ούτε οι δρόμοι σας οι δικοί Μου δρόμοι, λέει ο Κύριος. Άλλά όσο ψηλοί είναι οι ουρανοί από τη γη, έτσι και οι δρόμοι Μου είναι ψηλότεροι από τους δρόμους σας, και οι βουλές Μου από τις δικές σας βουλές».

— Ησαΐας 55:8-9

αγαπημένα Μου εργαλεία που εκπληρώνουν τους δικούς Μου σκοπούς.

Πολύ συχνά, κάνω σφάλματα στην πορεία του οδοπορικού μου και παρουσιάζονται προβλήματα τα οποία καταστρέφουν σχεδόν όλες τις ευκαιρίες μου για κάποια «διαφυγή». Συμφωνίες διαλύονται. Σχέδια γκρεμίζονται. Ασυμφωνίες χαρακτήρων προξενούν διενέξεις. Επικοινωνίες δυσκολεύουν. Περιστάσεις φέρνουν την κατάσταση εκτός ελέγχου. Αναστενάζω και αγωνίζομαι απεγνωσμένα για να επανακτήσω τον έλεγχο και να φέρω τα πράγματα στα ίσια ξανά. Όμως αντί τα πράγματα να πάνε προς το καλύτερο, η κατάσταση συχνά καταλήγει σε καταστροφή και αποτυχία.

«Τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να πάνε χειρότερα!» λέω σιωπηλά μέσα μου. Να όμως που στην πορεία, όλα βρίσκουν τη θέση τους – διαφορετικά μεν, καλύτερα δε, από αυτό που εγώ ήλπιζα αρχικά. Κατόπιν βλέπω πως ο Θεός χρησιμοποίησε όλα αυτά τα ενοχλητικά εμπόδια και σφάλματα για να με καθοδηγήσει σε πιο αξιόλογες ευκαιρίες και ένα πιο καρποφόρο και διαρκές αποτέλεσμα. Χρησιμοποιεί ακόμη και τα ίδια μου τα λάθη για να με πάρει μακριά από τα *δικά μου* σχέδια και να με φέρει κοντύτερα στα *δικά Του* σχέδια. Με το να βιώνω την κατάρρευση των δικών μου σχεδίων και με το να αντικρίζω την ομορφιά από το δικό Του σχέδιο, έχει μεταθέσει την εμπιστοσύνη μου από τα δικά μου «όμορφα και νοικοκυρεμένα σχέδια» στην «ολοκληρωμένη και πολύπλευρη διορατικότητα» του Θεού.

Όταν αναγνωρίζω την παρουσία Του, αναστενάζω – αυτή τη φορά με ανακούφιση – καθώς θαυμάζω το όμορφο τοπίο στο οποίο με έφερε ο Θεός. Γεμάτη ευγνωμοσύνη αντιλαμβάνομαι πως δεν υπήρχε τρόπος να βρεθώ εκεί που είμαι σήμερα αν ο Θεός δεν είχε κάνει άνω-κάτω τα αρχικά μου σχέδια ώστε να μπορέσει στη συνέχεια να τα μετατρέψει από απλοϊκά σε θεσπέσια.

ήταν κάπως απλοϊκός σε σύγκριση με την ευγενή αποστολή του να σώσει όχι μόνο τα δύο σπουδαία βασίλεια αλλά επίσης και το μέλλον των φίλων της. Εντούτοις αυτή η εκπληκτική αλλαγή των γεγονότων επιτεύχθηκε μόνο μέσα από αυτήν και από τα λάθη της φίλης της και τις περιστάσεις που δεν μπορούσε να ελέγξει αυτή η ίδια.

Μέσα από τις περιπέτειες της Άραβις, βρίσκω πολλούς παραλληλισμούς με τις δικές μου εμπειρίες. Η φυγή από το σπίτι της μου θυμίζει το πόσο συχνά κι εγώ έχω προσπαθήσει να «δραπετεύσω» από μια κατάσταση ή περίπτωση για να πάω σε κάποιο καλύτερο μέρος που οραματιζόμουν – μια καλύτερα εργασία, μια ιδανική σχέση, κτλ. Όπως η Άραβις, έχω κι εγώ έναν ξεκάθαρο στόχο στον νου μου και είμαι αποφασισμένη να τον εκπληρώσω ανεξάρτητα του τι εμπόδιο θα βρεθεί μπροστά μου. Γι' αυτό όταν προσεύχομαι λέω, «Σε παρακαλώ κάνε το κάθε τι να πάει ομαλά και υπέροχα. Σε παρακαλώ αφάιρεσε οποιοδήποτε πιθανό εμπόδιο κι αντιξοότητα – όλα εκείνα τα πράγματα που δημιουργούν ενόχληση και προβλήματα». Ο Θεός πιθανόν να βλέπει τα σχέδια μου και να χαμογελάει, *Εντάξει, όμως όλα δείχνουν τόσο απλοϊκά. Εγώ έχω στο νου μου, κάτι πραγματικά θεσπέσιο!* Ακούγοντας την προσευχή μου, πιθανόν να γελάει και να λέει, *Τα προβλήματα πιθανόν να μη δείχνουν να ωφελούν, όμως είναι τα*

Η ELSA SICHROVSKY ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ.
ΖΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΤΑΙΒΑΝ. ■

Τι κάνει ο Θεός για μένα

ΑΠΟ ΤΗΝ INGIBJÖRG TORFADÓTTIR

ΟΤΑΝ ΕΚΑΝΑ ΤΗ ΒΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΣΑΝ ΝΟΣΟΚΟΜΑ στον θάλαμο με ασθενείς που πάσχουν από Αλτσχάιμερ, κάποια ασθενής ήταν πολύ ταραγμένη και δεν μπορούσε να παραμείνει ακίνητη. Θα μπορούσα να της είχα δώσει κάποιο φάρμακο για να την ηρεμήσω, όμως επειδή δεν έδειχνε επιθετική ούτε πονούσε, την πήρα να περπατήσουμε για λίγο. Η βόλτα αυτή έδειχνε να είναι άσκοπη. Μερικές φορές σταματούσα για να κοιτάξει πίνακες ζωγραφικής, για να της δείξω ένα λούτρινο αρκουδάκι, να κοιτάξει έξω από το παράθυρο, κτλ, όμως ως επί το πλείστον περπατούσαμε.

Αυτή η άσκοπη βόλτα συνεχίστηκε για περισσότερο από μια ώρα, όμως κάθε φορά που προσπαθούσα να την πάω προς το σαλόνι, αυτή συνέχισε να με τραβάει προς μια άλλη κατεύθυνση. Τότε ήταν που μου ήλθε η σκέψη: *Έτσι είμαι κι εγώ με τον Θεό!* Πόσο συχνά Τον σέρνω

σε κάθε γωνιά του κάθε δωματίου στη ζωή μου, ανεξάρτητα από το τι προσπαθεί Αυτός να μου δείξει ή να κάνει μαζί μου. Όμως παρ' όλα αυτά, Αυτός συνεχίζει να βρίσκεται δίπλα μου και να μετακινεί αντικείμενα από μπροστά μου για να βεβαιωθεί ότι δεν θα σκοντάψω. Βρίσκεται πάντα δίπλα μου και η αγάπη Του είναι χωρίς τελειωμό.

Κάποια στιγμή, η ασθενής αυτή με τράβαγε από το πουλόβερ. Συνέχισε να με πηγαίνει προς μια έξοδο κινδύνου σε περίπτωση φωτιάς και αν και είχαμε πάει αρκετές φορές ήδη εκεί, αυτή επέμενε, γι' αυτό και την άφησα να με ξαναπάει εκεί. Σκέφτηκα πως κάπως έτσι πρέπει να βλέπει και μένα ο Θεός μερικές φορές και να σκέπτεται, *Τι να κάνω, σύντομα θα πρέπει να γυρίσει ξανά πίσω. Αν δεν ακούει, θα πρέπει να την αφήσω να κάνει το δικό της. Θα μάθει και στο τέλος θα επιστρέψει.*

Ο Θεός φαινόταν να μου δείχνει πώς με παρακολουθεί, πώς με προσέχει. Πώς ποτέ δεν είναι

ανυπόμονος. Σκέφτηκα πως είχα αφερώσει ήδη πολύ ώρα σε αυτήν. *Είναι καιρός να ζητήσω τη βοήθεια κάποιας άλλης νοσοκόμας να αναλάβει ...* όμως μέσα μου ένοιωθα πως δεν ήταν το σωστό. Αναρωτιόμουν, *Πώς μπορώ εγώ να την αφήσω, όταν αυτή με χρειάζεται τόσο και μετά από όσα έχει κάνει ο Θεός για μένα; Είναι η δική μου ζωή και ο δικός μου χρόνος πιο σημαντικά από το να προσέχω κάποιον άλλον;*

Ακόμα και όταν τα πάω καλά, συχνά καταλήγω να νοιώθω βαρεμάρα και σταματάω – ή αρχίζω να σκέπτομαι πόσο σπουδαία είμαι και νοιώθω αρκετά ευχαριστημένη με τον εαυτό μου. Όμως στην πραγματικότητα, το να βοηθάω και να υπηρετώ τους άλλους είναι απλά η δική μου «πνευματική υπηρεσία»¹ και αυτό που κάνει για μένα ο Θεός κάθε μέρα.

Η INGIBJÖRG TORFADÓTTIR
ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΙΣΛΑΝΔΙΑ. ■

1. βλ. Ρωμαίους 12:1

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ RAVI SINGH

ΠΟΛΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΕΛΠΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΘΑ ΒΡΟΥΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑ, επειδή και τα δύο φαίνονται ακατόρθωτα. Εντούτοις, θα έδιναν οτιδήποτε σε αντάλλαγμα για να βρουν γαλήνη. Μερικοί άνθρωποι νομίζουν ότι τα χρήματα μπορούν να τους βοηθήσουν να βρουν ειρήνη και να λύσουν τα προβλήματά τους. Όμως ακόμα και αν όλα τα όπλα εξέλειπαν από το πρόσωπο της γης και όλα τα έθνη ανέπτυσσαν φιλικές σχέσεις, εμείς θα συνεχίζαμε να μην έχουμε εκείνη την ειρήνη που τόσο απεγνωσμένα χρειαζόμαστε. Η ειρήνη στην οποία αναφέρομαι δεν είναι απλά η έλλειψη συγκρούσεων και ένα αίσθημα ευημερίας, αλλά μια τέλεια εσωτερική ηρεμία.

Ο Ιησούς είπε: «Ειρήνη αφήνω σε σας, ειρήνη τη δική Μου δίνω σε σας: όχι όπως δίνει ο κόσμος, σας δίνω Εγώ. Ας μη ταραζέται η καρδιά σας μήτε να δειλιάζει».¹

Αυτή την ειρήνη την έχω βρει. Μπορώ να θυμηθώ ακριβώς την ημέρα που ένοιωσα τη δύναμη της

ειρήνης, όταν ο Θεός διαπέρασε τη σκληρότητα της καρδιάς μου. Μέχρι να εκλείψει η σκληρότητα, σκεπτόμουν πως η καρδιά μου δεν ήταν σκληρή. Κατόπιν η καρδιά μου πλημύρισε από μια ειρήνη που δεν εξαρτάται από περιστάσεις, υλικά αγαθά ή την αποδοχή των άλλων. Βρίσκονταν εκεί, απλά και μόνο επειδή η παρουσία του Θεού ήταν εκεί. Αυτή ήταν, αυτό που αποκαλώ, η μέρα της απελευθέρωσής μου. Η προσωπική μου Ημέρα της Ανεξαρτησίας.

Όμως κάπου λοξοδρόμησα. Έκανα πολλά πράγματα για τα οποία δεν νοιώθω περήφανος και τώρα βρίσκομαι στη φυλακή. Όταν με συνέλαβαν, ο Θεός μου έδινε άλλη μια ευκαιρία. Σαν να μου έλεγε, *σου έχω δώσει το Πνεύμα Μου να υπάρχει μέσα σου, αν και εσύ πορευτείς στη ζωή μαζί Μου. Θα σε διδάξω τι να κάνεις και θα σε βοηθήσω, όταν πας να λοξοδρομήσεις. Όταν εσύ κάνεις λάθος στροφή, Εγώ θα σε φέρω ξανά στη σωστή κατεύθυνση.*

Ο Θεός μας ζητά να απαλλαγούμε από τα φορτία του παρελθόντος ώστε να μπορέσουμε να τραβήξουμε προς τα μπροστά. Αυτό είναι το δικό Του δώρο ειρήνης.

Ο RAVI SINGH ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΤΟΥ *ACTIVATED* ΚΑΙ ΕΚΤΙΕΙ ΤΗΝ ΠΟΙΗΝ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ. ■

«Αν ο Θεός είναι ο Θεός μας, Αυτός θα μας δώσει γαλήνη στη μέση της καταιγίδας. Όταν έξω υπάρχει θύελλα, Αυτός θα μας δώσει εσωτερική γαλήνη. Ο κόσμος μπορεί να δημιουργεί προβλήματα μέσα στη γαλήνη, όμως ο Θεός μπορεί να δημιουργεί γαλήνη μέσα στα προβλήματα». — *Thomas Watson* (c. 1620–1686)

«Η ειρήνη έρχεται όταν δεν υπάρχουν σύννεφα στη σχέση μας με τον Θεό. Η ειρήνη είναι αποτέλεσμα της συγχώρεσης, όταν ο Θεός απομακρύνει από του καλύπτει το πρόσωπό Του και στέκεται εμπόδιο ανάμεσα σ' Αυτόν και εμάς». — *Charles H. Brent* (1862–1929)

1. Ιωάννη 14:27

ΑΠΟ ΤΟΝ ROBERT STINE

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Η ΖΩΗ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΗ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΣΟΒΑΡΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΑΣ, τον νου μας και το ίδιο μας το σώμα. Οι συνθήκες συνωστισμού, ο εγωισμός, τα μέσα ενημέρωσης, το άγχος από την καθημερινότητα, οι σχέσεις, η υγεία, τα οικονομικά, η οικογένεια, οι φίλοι, οι συνεργάτες ... όλα τους μπορούν να μας επηρεάσουν αρνητικά, αν εμείς δεν βρούμε τον χρόνο καθημερινά ώστε να αναθεώσουμε το πνεύμα μας μέσα από την προσευχή και τη μελέτη του Λόγου του Θεού.

Δεν αναγνωρίζουμε πάντα την εξασθένηση που επέρχεται, το ότι φθειρόμαστε ή ότι αγχωνόμαστε μέχρι εμείς οι ίδιοι να ξεφύγουμε από το περιβάλλον μας και να πάμε σε κάποιο άλλο μέρος, ώστε να δούμε τα πράγματα πιο καθαρά.

Μετά από 15 χρόνια διαβίωσης στο Τόκιο σαν Χριστιανός απόστολος και δάσκαλος, δεν είχα αντιληφθεί πόσο είχα επηρεαστεί από τις φυσικές συνθήκες γύρω μου ώσπου άρχισα να εκνευρίζομαι με τα άτομα που με έσπρωχναν στα τρένα και εκείνους που με προσπερνούσαν

βιαστικά σπρώχνοντάς με καθώς βρίσκονταν στον δικό τους κόσμο.

Το να χρησιμοποιείς τα τρένα στο Τόκιο για δεκαπέντε χρόνια, είναι μια εκνευριστική εμπειρία, με τον συνωστισμό και τον κόσμο να σε σπρώχνει για να μπει στα βαγόνια, όπου νοιώθεις να στριμώχνεσαι ανάμεσα σε σώματα από κάθε πλευρά.

Παρότι μελετούσα τον Λόγο του Θεού και προσευχόμουνά κάθε πρωί ανελλιπώς, παρ' όλα αυτά συνέχιζα να επηρεάζομαι από τις συνθήκες αυτές και δεν το είχα αντιληφθεί μέχρι που είχα την ευκαιρία να αλλάξω εργασία και σκηνικό γενικά.

Μετακόμισα σε ένα μικρό τροπικό νησί στην Επαρχία της Οκινάουα, 2.000 χιλιόμετρα μακριά από το Τόκιο. Από τη στιγμή που βρέθηκα εκεί, ένοιωσα τη δύναμη της φύσης, της δημιουργίας, της θάλασσας, του βουνού, του κλίματος και τους υπέροχους ανθρώπους που κατοικούσαν εκεί.

Άρχισα να περνάω τον χρόνο μου σε διάφορες παραλίες και πάρκα δίπλα στη θάλασσα και ένοιωθα τη θεραπεία από τα χρώματα, τα κύματα, τη γαλήνη και την απουσία του τσιμέντου, των αυτοκινήτων, των ανθρώπων

και του θορύβου. Χρειάστηκαν μερικοί μήνες, όμως ένοιωσα μια μεγάλη αλλαγή να επέρχεται πάνω μου. Πήγαινα πιο σιγά, σκεπτόμουν πριν απαντήσω σε κάποιον, οι σχέσεις μου έγιναν πιο γνήσιες και ήμουν περισσότερο ευτυχισμένος.

Οι μεγάλες πόλεις, γεμάτες θόρυβο, ταχύτητα και συνωστισμό μπορούν να επηρεάσουν τις ψυχές μας χωρίς καν να αντιληφθούμε πόσο πολύ. Η δημιουργία του Θεού είναι ένας δυναμικός παράγοντας θεραπείας για τις ψυχές μας. Αξίζει να ξεφύγει κανείς και να απολαύσει την απλότητα σε ένα ηλιοβασίλεμα, στα δένδρα, στα λουλούδια, στα ποτάμια, τις λίμνες, τη θάλασσα και τα βουνά. Ας αναπνεύσουμε τον καθαρό αέρα, ας χαλαρώσουμε, ας κάνουμε περιπάτους, ώστε να εισέλθει μέσα μας μια ατμόσφαιρα γαλήνης, και ας δώσουμε την ευκαιρία στη φωνή του Θεού και των αγγέλων Του να ψιθυρίσουν ξεκάθαρα στις καρδιές μας και να θεραπεύσουν το πνεύμα μας.

Ο ROBERT STINE ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ. ■

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ SALLY GARCÍA

ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΣΗΣ, διαβάζουμε για έναν ανιγματικό χαρακτήρα, τον Ενώχ. Αν και γνωρίζουμε πολύ λίγα γι' αυτόν, φαίνεται πως ο Ενώχ ήταν πολύ γνωστός στην εποχή του Ιησού, καθώς το βιβλίο του Ιούδα στην Καινή Διαθήκη καταγράφει μια προφητεία που είχε κάνει ο Ενώχ σχετικά με τα Τέλη των Καιρών.¹ Ο πατριάρχης αυτός (είχε γεννηθεί επτά γενιές μετά τον Αδάμ) ήταν επίσης και πατέρας κάποιου, ο οποίος έζησε τα περισσότερα χρόνια μέσα στη Βίβλο, του Μαθουσάλα.²

Το πιο ενδιαφέρον πράγμα όσον αφορά τον Ενώχ βρίσκεται στο Γένεση 5:24: «Και περπάτησε ο Ενώχ

με τον Θεό, και δεν βρέθηκε ξανά· διότι ο Θεός τον μετέθεσε».

Όταν ακούτε τη φράση αυτή, «Περπάτησε με τον Θεό» – τι έρχεται στον νου σας;

Το περπάτημα με τον Θεό απεικονίζει αρμονία. «Μπορούν δύο να περπατάνε μαζί, αν δεν συμφωνούν;»³ Όταν περπατάμε με κάποιον, συνήθως είμαστε δίπλα-δίπλα. Δεν πάει ο ένας μπροστά και ο άλλος πίσω. Το να μάθουμε να περπατάμε δίπλα στον Θεό είναι μια περιπέτεια μιας ολόκληρης ζωής.

Το να περπατάμε με τον Θεό είναι επίσης συμβολικό του να επικοινωνούμε με τον Θεό. Πολλοί από τους μεγάλους σκεπτικιστές και συγγραφείς, όπως ο Henry David Thoreau, ο Ralph Waldo Emerson, ο Thomas Jefferson, και ο Søren Kierkegaard, πήγαιναν πολύ τακτικά για περίπατο ώστε να μπορούν να συγκεντρωθούν. Ο Αδάμ και η Εύα επικοινωνούσαν καθημερινά με τον Θεό, ενώ περπατούσαν μέσα στον Κήπο της Εδέμ.⁴

Το να περπατάμε με τον Θεό είναι τρόπος ζωής. Η Βίβλος μας λέει, «περπατάτε με αγάπη, καθώς και ο Χριστός μας αγάπησε και έδωσε τον Εαυτό Του για εμάς»⁵ και

Άρχισε να περπατάς με τον Θεό σήμερα με το να προσκαλέσεις τον Γιό Του, τον Ιησού, στη ζωή σου.

Θέλω να Σε γνωρίσω καλύτερα, Ιησού. Σε παρακαλώ έλα στην καρδιά μου, μείνε δίπλα μου και κάνε μου συντροφιά για πάντα. Αμήν.

να «περπατάμε με βάση την πίστη, όχι με βάση τα όσα βλέπουμε».⁶ Επίσης λέει να περπατάμε με ειλικρίνεια,⁷ να περπατάμε με αλήθεια,⁸ να περπατάμε μέσα στο φως,⁹ και να περπατάμε με σοφία.¹⁰ Όλα αυτά με λίγα λόγια σημαίνουν το να περπατάμε με τον Χριστό.¹¹

Ο Παύλος έγραψε αναφορικά με τη ζωή του Ενώχ και είπε, «Διά πίστεως μετετέθη ο Ενώχ, διά να μη δει θάνατον – ‘και δεν ευρίσκετο, διότι τον μετέθεσε ο Θεός’. Επειδή προ της μεταθέσεως αυτού εμαρτυρήθη ότι ευχαρίστησε το Θεό».¹² Ο Ενώχ ευχαρίστησε τόσο πολύ τον Θεό που φαίνεται ότι μια μέρα ενώ περπατούσε με τον Θεό, μετέβη στον Ουρανό.

Μια ζωή που ευχαριστεί τον Θεό είναι μια απλή ζωή που βαδίζει σε επικοινωνία με τον Δημιουργό μας μέχρι που μια μέρα θα τελειώσουμε το οδοιπορικό μας σε αυτό τον κόσμο και θα φθάσουμε ασφαλείς στην επουράνια κατοικία μας.

Η SALLY GARCÍA ΕΙΝΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΧΙΛΗ. ■

1. βλ. Ιούδα 1:14-15

2. βλ. Γένεση 5:21,27

3. Αμμώς 3:3

4. βλ. Γένεση 3:8.

5. Εφεσσίους 5:2

6. Κορινθίους Β' 5:7

7. βλ. Θεσσαλονικείς Α' 4:12

8. βλ. Ιωάννη Γ' 1:4

9. βλ. Ιωάννη Α' 1:7

10. βλ. Κολοσσαείς 4:5

11. βλ. Κολοσσαείς 2:6

12. Εβραίους 11:5

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΩ

Γνωρίζω τα πάντα για σένα – τα ταλέντα σου, τις δυνατότητές σου. Γνωρίζω επίσης τις αδυναμίες σου, τις ιδιοσυγκρασίες σου και όλα τα αστεία πράγματα γύρω από εσένα που σε κάνουν μια ξεχωριστή οντότητα. Γνωρίζω όλα τα μικροπροβλήματα που δεν φαίνεται να μπορείς να ξεπεράσεις και όλα όσα σε ενοχλούν σαν άτομο. Γνωρίζω τις επιθυμίες της καρδιάς σου και τις κρυφές σου λαχτάρες. Δεν υπάρχει τίποτα κρυμμένο από Μένα.

Νοιάζομαι για την κάθε σου απογοήτευση και ταλαιπωρία. Νοιάζομαι για το πώς νοιώθεις. Νοιάζομαι για το πώς σκέπτεσαι. Νοιάζομαι για τις δυσκολίες και τις αντιξοότητες που αντιμετωπίζεις. Νοιάζομαι για την υγεία σου. Νοιάζομαι για τις υλικές σου ανάγκες. Νοιάζομαι για τους πνευματικούς αγώνες που δίνεις. Δεν υπάρχει ούτε μια λεπτομέρεια της ζωής σου για την οποία δεν νοιάζομαι.

Κάθε φορά που προσβλέπεις σε Μένα, Εγώ είμαι εκεί. Ακούω τις προσευχές σου και η καρδιά Μου γεμίζει συμπόνια. Ποτέ δεν κουράζομαι να σε ακούω. Ποτέ δεν είμαι μακριά σου. Ποτέ δεν είμαι τόσο κουρασμένος ή τόσο απασχολημένος ώστε να μη σε προσέξω. Ποτέ δεν γυρίζω από την άλλη. Ποτέ δεν κοιμάμαι. Ποτέ δεν βάζω μια κάρτα που να λέει «Μην Ενοχλείτε» στην πόρτα Μου. Μερικές φορές δεν απαντάω με τον τρόπο που μου το ζητάς εσύ ή νομίζεις ότι θα σου απαντήσω και μερικές φορές δεν βλέπεις την απάντηση αμέσως, όμως πάντα ακούω και πάντα απαντάω.